

STICHTING GESLACHT MEEES

JULI 1946

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
BLAAK 10 — ROTTERDAM

NUMMER 5

VOORWOORD.

IN Januari 1942 verscheen Nummer 4 van de Kroniek. Na dien tijd lieten de tijdsomstandigheden het verschijnen van nieuwe nummers niet meer toe.

Thans na ruim vier jaar kunnen wij tot ons genoegen U weder een nieuw nummer toezenden.

Veel is er in dien tusschentijd gebeurd, eenige leden van onze familie zijn door den Duitschen gewelddenaar gedood, velen hebben de droeve tijdsomstandigheden sterk gevoeld.

Jammer is het dat ons bestuurslid de Heer B. Dorhout Mees te Groningen, die medewerkte tot de oprichting van de Stichting Geslacht Mees, ons door den dood is ontvallen.

Het ligt in de bedoeling de bestaande 2 vacatures te vervullen en tevens het Bestuur tot 6 personen aan te vullen.

Wij vertrouwen dat de Kroniek in het vervolg weder geregeld zal kunnen verschijnen en roepen daarvoor de medewerking van de leden van de Stichting in!

De Redactie.

* *

DIVERSE MEDEDEELINGEN.

FAMILIEPORTRETTEEN.

Gaarne ontvangen wij bericht van familieportretten, teneinde van het bestaan daarvan op de hoogte te zijn. Ook ontvangen wij voor onze verzameling

portretten, schilderijen, teekeningen en foto's van leden van onze familie ten geschenke of in bruikleen.

* *

LEVENSBSCHRIJVING.

Voor belangstellenden zijn nog beschikbaar exemplaren van het werk „Mr. Gregorius Mees in zijn leven en werken” geschetst door zijn zoon Mari Johan Mees, predikant te Haarlem.

Haarlem bij H. N. Mul 1889. Alleen voor de familie gedrukt; niet in den handel.

* *

DAGBOEKEN VAN DEN OORLOG.

Van Dr. H. Mees kregen wij ten geschenke: „Mijn oorlogsdagboek 10 Mei 1940 - 8 Mei 1945” door Dr. H. Mees, rustend arts te Rotterdam - niet in den handel, uitgegeven bij van de Rhee's Drukkerij. Rotterdam in Herfst 1945.

Gaarne zullen wij aan de leden van de Stichting dit boek uitleenen.

Tevens verkregen wij de beschikking over het boekje „4 September 1944 - 13 Mei 1945. Dagboek van C. E. A. C. Arnold-Mees”, hetwelk wij ook gaarne ter lezing zullen afstaan.

* *

FAMILIEBERICHTEN.

GEBOREN:

Te 's-Gravenhage, 24 Maart 1942 - Madelon Elizabeth, dochter van Walter Mees en Hendrika H. J. Ott de Vries.

Te Apeldoorn, 5 April 1943 - Anna Pauline, dochter van S. Weidinger en Delphine Mees.

Te Amsterdam, 23 September 1943 - Ellen Hilda Margaretha,
22 Januari 1946 - Irène Anna Sophia, dochters van Mr. Henri Mees en V. E. M. G. de Vos.

Te Rotterdam, 30 October 1943 - Johannes Robert, zoon van Mr. Bernard Mees en Agatha D. E. L. Wytema.

Te Rotterdam, 4 September 1945 - Tonia, dochter van Mr. Bernard Mees en Agatha D. E. L. Wytema.

Te Rotterdam, 28 Januari 1946 - Marten, zoon van Mr. Ph. A. J. Mees en M. S. L. Everts.

GEHUWD:

Te Amsterdam huwt 12 Febr. 1942 Delphine Mees met Sándor Weidinger, zoon van Dersö Weidinger en Anna Reich.

Te 's-Gravenhage huwt 29 October 1942 Mr. Bernard Mees met Agatha Diderika Elisabeth Laurentina Wytema, dochter van J. Wytema en L. E. W. Versteeg.

Te Groninger huwt 1 Februari 1946 Pieter Mees met Gerardina Petronella Gerretsen, dochter van Gerretsen en Speelman.

GOUDEN ECHTPAAR:

De Heer en Mevrouw Mees-Hen van Rijnberk, herdachten op 28 September 1942 het heugelijke feit dat zij vijftig jaren geleden in het huwelijk werden verbonden.

OVERLEDEN:

3 Apr. 1941 Gezina Wilhelmina Mees, te 's-Gravenhage, weduwe van Chr. J. Polvliet.

29 Aug. 1941 Johanna Suzanna Hendrina Ringlever, te Rotterdam, weduwe van Jan Jacob Louis Mees.

20 Jan. 1943 Maria Elisabeth Heijbroek, te Oosterbeek, echtgenote van Adriaan Mees Fzn.

29 Nov. 1943 Alida Ludewé Starke, te Groningen, weduwe van Pieter Mees.

20 Mei 1944 Philippus Mees, te R'dam, weduwnaar van Tonia Bouvin.

20 Juli 1944 Mr. A. R. P. Mees, te Apeldoorn, echtgenoot van Paulina Carolina de Kuyper.

8 Sept. 1944 Bernardus Dorhout Mees, te Groningen, echtgenoot van Marie Lucie Hesse.

5 Jan. 1945 Adriaan Mees Fzn. te Voorthuizen, weduwnaar van Maria Elisabeth Heybroek.

5 Mei 1945 David Cornelis Adriaan Pieter Mees, te Rotterdam, zoon van Jacob Mees en Emma J. A. R. van Stolk.

Men wordt beleefd verzocht van alle geboorte-, huwelijks- en overlijdensberichten een exemplaar te zenden aan de „Stichting Geslacht Mees”, Blaak 10 te Rotterdam.

FINANCIËN.

Het spijt den penningmeester, dat hij thans Uwe lectuur moet onderbreken met de onaangename mededeeling, dat de financiën onzer Stichting in een zorgelijken toestand verkeerren.

Aangezien het na het eerste oorlogsjaar niet raadzaam was om voort te gaan met het uitgeven der Kroniek en dus onze leden van berichten, uitgaande van onze Stichting, verstoken bleven, gevoelden wij ons eenigzins bezwaard om telkenjare contributie te heffen al werden de contributies van de

leden, die uit eigen beweging hunne bijdragen bleven voldoen, gaarne en dankbaar aanvaard. Een groot gedeelte der leden echter betaalde niet meer, met het gevolg, dat het kapitaal nog slechts zeer bescheiden is en veel te gering om genealogisch of ander onderzoek van eenigen omvang over het verleden van onze familie te doen verrichten. Het wordt hoog tijd, dat wij eens komen met een nieuwe editie van de „Genealogie van het geslacht Mees” van C. J. Polvliet, waarvan de laatste verscheen in 1925, daaraan valt echter bij den huidige stand der financiën niet te denken. Het Bestuur

doet dan ook een dringend beroep op onze leden om niet slechts over 1946 wederom hunne contributie te voldoen aan R. Mees & Zoonen, Rotterdam bankgiro of postgiro 6400 (ten gunste van de rekening der Stichting Geslacht Mees) doch tevens om de achterstallige jaren in te halen. Willen de leden dan tegelijkertijd hun Saldo op vrije bank- of girorekening eens nazien of dit soms een verhoging van contributie toelaat, dan wel of zij naast hunne jaarlijksche bijdrage een extra bijdrage ineens beschikbaar kunnen stellen tot versterking van het kapitaal, opdat de Stichting, nu de omstandigheden weer wat beter worden, haar taak

beter en meer naar behooren kan vervullen? Allen contribuanten en begunstigers bij voorbaat dank. Er wordt veel gevraagd tegenwoordig, maar onze Stichting beschikt gaandeweg reeds over een heel aardig familiearchief dat, mits de geldmiddelen het toelaten, veel beter gebruikt zou kunnen worden dan thans. En in onzen tegenwoordigen traditie-loozen tijd kan een Stichting als de onze ongetwijfeld ook in onzen kleinen kring goed werk doen door haar steentje bij te dragen tot kennis van het verleden en van onze familie in het bijzonder.

Ph. A. J. Mees

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1941

De Kroniek	f	355.03	Contributies	f	735.—
Administratiekosten	"	50.—	Intrest	"	32.56
Reproducties Kroniek	"	11.83			
Drukwerk & kantoorbehoeften	"	7.15			
Porti en zegels	"	8.80			
Diverse onkosten	"	7.80			
Saldo	"	326.95			
	"	767.56		f	767.56

BALANS PER 31 DECEMBER 1941

R. Mees & Zoonen	f	792.11	Nog te boeken porti en zegels	f	3.70
De Spaarbank	"	1345.19	Saldo		
Nog te boeken intrest			Kapitaal	f	1837.72
R. Mees & Zoonen	f	2.05	Overschot	"	326.95
De Spaarbank	"	29.02			
	"	31.07		"	2164.67
	f	2168.37		f	2168.37

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1942

De Kroniek	f	130.57	Contributies	f	139.50
Administratie	"	50.—	Intrest	"	37.45
Aankoop boeken	"	61.36	Saldo Verlies	"	264.43
Onkosten reproducties	"	66.70			
Drukwerk en kantoorbehoeften	"	62.50			
Porti en zegels	"	3.65			
Diverse onkosten	"	66.60			
	f	441.38		f	441.38

BALANS PER 31 DECEMBER 1942

R. Mees & Zoonen	f	240.03	Nog te boeken zegels	f	0.20
De Spaarbank	"	1624.21	Saldo		
Nog te boeken intrest			Kapitaal	f	2164.67
R. Mees & Zoonen	f	0.64	Verlies 1942	"	264.43
De Spaarbank	"	35.56			
	"	36.20		"	1900.24
	f	1900.44		f	1900.44

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1943

Aankoop Archiefstukken	f 110.65	Contributies	f 97.—
Administratie	" 50.—	Intrest	" 38.40
Porti en zegels	" 1.61	Saldo Verlies	" 26.86
	<u>f 162.26</u>		<u>f 162.26</u>

BALANS PER 31 DECEMBER 1943

R. Mees & Zoonen	f 226.41	Nog te boeken	
De Spaarbank	" 1659.77	Administratiekosten	f 50.—
		Porti en zegels	" 0.68
Nog te boeken intrest		Saldo	f 50.68
R. Mees & Zoonen	f 0.56	Kapitaal	f 1900.24
De Spaarbank	" 37.32	Verlies 1943	" 26.86
	<u>" 37.88</u>		<u>" 1873.38</u>
	<u>f 1924.06</u>		<u>f 1924.06</u>

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1944

Administratie	f 50.—	Contributies	f 59.—
Porti en zegels	" 0.38	Intrest	" 39.40
Foto's	" 5.20		
Kantoorbehoeften	" 4.26		
Saldo Winst	" 38.56		
	<u>f 98.40</u>		<u>f 98.40</u>

BALANS PER 31 DECEMBER 1944

R. Mees & Zoonen	f 176.40	Nog te boeken	
De Spaarbank	" 1697.09	Porti en zegels	f 0.28
Nog te boeken intrest		Saldo	
R. Mees & Zoonen	f 0.55	Kapitaal	f 1873.38
De Spaarbank	" 38.18	Winst 1944	" 38.56
	<u>" 38.73</u>		<u>" 1911.94</u>
	<u>f 1912.22</u>		<u>f 1912.22</u>

VERLIES- EN WINSTREKENING PER 31 DECEMBER 1945

Archiefonkosten	f 272.85	Contributies	f 59.—
Administratie	" 50.—	Intrest	" 39.26
Porti en zegels	" 0.20	Saldo verlies	" 224.79
	<u>f 323.05</u>		<u>f 323.05</u>

BALANS PER 31 DECEMBER 1945

De Spaarbank	f 1735.27	R. Mees & Zoonen	f 37.18
Nog te boeken intrest		Nog te boeken	
R. Mees & Zoonen	f 0.23	Administratiekosten	f 50.—
De Spaarbank	" 39.03	Porti en zegels	" 0.20
	<u>" 39.26</u>	Saldo	" 50.20
	<u>f 1774.53</u>	Kapitaal	f 1911.94
		Verlies 1945	" 224.79
			<u>" 1687.15</u>
			<u>f 1774.53</u>

PHILIPPUS MEES. †

GEBOREN 5 MAART 1874.

Philippus Mees overleed te Rotterdam op 20 Mei 1944, na een korte ziekte, op 70-jarigen leeftijd. Had gedurende zijn druk en arbeidzaam leven nagenoeg nooit zijn sterk gestel hem in den steek gelaten, in 1943 kreeg hij een maagkwaal, die hem sterk verzwakte; begin Mei 1944 gevolgd door een bronchitis, die samen aan dit zoo welbestede leven een einde maakten. Voor zijn familie en zijn vele vrienden een zwaar verlies.

Philip Mees was sedert 1903 lid van de firma R. Mees & Zoonen en sedert het overlijden van Mr. Wynand Adriaan Mees in 1934, het oudste lid dezer firma, aan welker belangen hij steeds het beste zijner krachten gegeven heeft. Hij paarde een grondige kennis van het bankvak aan een scherp kijk op mensen, die dikwijls minder beredeneerd was, dan dat deze berustte op een intuïtief aanvoelen van iemands karakter, een eigenschap die in het bankvak wel zeer goed van pas komt. Hij was geen theoreticus, doch zijn gezond en practisch oordeel, tezamen met een kostelijk gevoel voor humor, was een steun en toeverlaat niet slechts voor hemzelf, doch tevens voor de velen, die hem om raad kwamen vragen, niet het minst zijn jongere mede-firmanten. Zijn aangeboren beminlijkheid en voorkomendheid bezorgden hem de vriendschap en achting van tallozen uit allerlei rang en stand en zijn heengaan werd dan ook in breeden kring als een persoonlijk verlies gevoeld.

Van vele vereenigingen op philanthropisch, medisch en cultureel gebied is hij bestuurslid geweest. De muziek boeide hem uitermate en in zijn jonge jaren speelde hij veel en talentvol viool. Helaas heeft hij dit door het gebrek aan vrijen tijd niet volgehouden, doch het hooren van muziek was voor hem een onmisbare levensbehoefte. In het mooie huis aan de Parklaan werden veel concerten gegeven, groote kunstenaars hebben daar in een intiemen kring van muzikliefhebbers hun kunst gegeven, zooals Carl Friedberg, José Iturbi, Cortot, Jo Vincent, Annie Woud. Ook jongeren gaf hij gaarne gelegenheid om zich te doen hooren zooals Phons Dusch en ons nichtje Lola Mees, die reeds zulk een groote hoogte als violiste bereikt heeft. Van het Residentie Orchest, Eruditio Musica en de Vereeniging voor Kamermuziek is hij vele jaren bestuurslid geweest en steeds stond hij klaar met raad en finantieelen steun als er iets belangrijks op muzikaal gebied in Rotterdam moest worden georganiseerd.

PHILIPPUS MEES †

Vele vooraanstaande maatschappijen hebben Philip Mees als commissaris in hun bestuur gesteld, zoo o.m. de Rotterdamsche Lloyd, de Rotterdamsche Hypotheekbank voor Nederland, de Nederlandsche Gist- en Spiritusfabriek. Doch hoe veelzijdig zijn belangstelling ook was, het belang van de oude firma R. Mees & Zoonen ging bij hem toch steeds vooraan, deze firma was de basis van zijn leven en het is zooals Mr. Jacq. Dutilh in zijn onvergetelijke rede in de Hillegonda kerk te Hillegersberg zeide op den dag der begrafenis: „bij dit alles zien wij Philip Mees nooit los van, steeds verbonden aan het groote kantoor, waarvan hij meer dan veertig jaren deelgenoot was. Dat kantoor vormde zoowel de achtergrond van zijn figuur, als zijn wezenskern. R. Mees & Zoonen, vergroeid met Rotterdam door de eeuwen heen, gedragen door en meedragend aan Rotterdam, was één met hem, onafscheidelijk van hem, die aan de firma gaf, met vreugde, alle zakenliefde en arbeid, die hij vermocht te geven. Daar op het Beursplein is bij hem, meelevend, opgaand in het Nederlandsche, maar in het bijzonder in het Rotterdamsche bedrijfsleven, misschien wel gerezen de gedachte: een voorrecht is het van Rotterdam burger te zijn. Wij hier mogen wel zeggen - zijn bescheidenheid en warsheid van alle uiterlijke vertoon ten spijt - voor Rotterdam een voorrecht zulk een burger te hebben.”

Zijn groote voorganger, als burger van Rotterdam en als firmant van R. Mees & Zoonen, Mr. Marten

Mees, had een zwak voor Philip en vroeg hem na den vroegtijdigen dood van twee zijner eigen zoons om lid te worden van de firma. Er heeft steeds een nauwe band bestaan tusschen dien veteraan en den jongen man, zoo zelfs, dat Philips jongste zoon den naam Marten draagt. Zoo is dank zij zijn bewondering voor den ouden Marten deze naam blijven bestaan hoewel, evenals zijn eigen naam, geen Meezenaam. De naam Philippus komt van de familie de Kanter, immers hij was de zoon van Mr. Bernard Mees en Philippa Huberta Johanna de Kanter. Dat Philip's tweede zoon Philip heet, is geen bewust doen voortleven van dezen naam, immers deze heet Philip Adriaan Jacob, naar den schoonvader, Mr. Philip Adriaan Jacob Bouvin.

De tweede zoon van Philip Adriaan Jacob heet echter naar zijn grootvader Philip, en zijn jongste zoon heet Marten waarmee beide namen thans wederom in onze familie voorkomen, de laatste zelfs twee keer. Philippus' opgewekte natuur heeft door het overlijden in 1939 van zijn echtgenoot, Tonia Bouvin, een knak gekregen. Hij was sindsdien niet meer dezelfde, en het huis aan de Parklaan is toen wel langen tijd versomberd geweest, totdat er de laatste jaren nu en dan weer wat muziek werd gemaakt en er weer wat meer vrienden kwamen. De zeventigste verjaardag, twee maanden voor zijn dood, was een fleurige dag, waarop tallozen, o.m. een groote delegatie van het personeel van R. Mees & Zoonen, opgingen om geluk te wenschen. Het heeft hem en zoovelen anderen goed gedaan en het zal steeds in dankbare herinnering blijven, dat deze dag zóó opgewekt en vroolijk is geweest.

Over den oorlog sprak hij niet veel; hij had voor de nazi's slechts een medelijdende verachting, hij, zelf zoo door en door eerlijk en betrouwbaar, haatte hun valsheid en onbetrouwbaarheid, verlangde vurig naar de bevrijding, die hij helaas niet meer heeft mogen beleven, zelfs niet de landing in Normandië. Veel, zeer veel moeite heeft hij zich in zijn kwaliteit van Consul-Generaal van Zweden, hij was Consul-Generaal sedert Januari 1922, gegeven voor het lot van politieke- en krijgsgevangenen, aangezien Zweden in Duitschland de Nederlandsche belangen behartigde. Het Consulaat heeft hem in den oorlog veel tijd gekost doch met zijn geheele persoonlijkheid heeft hij zich in die zware jaren ook aan dezen taak gegeven, dien hij dank zij zijn gemak in den omgang met anderen tot aller bewondering heeft volbracht. Geen wonder dan ook, dat in de Zweedsche pers buitengewoon waardeerende artikelen na zijn overlijden verschenen.

Dit is dan, zoo in het kort, wat onze Kroniek

thans wilde zeggen over Philippus Mees, een der grooten uit de oude generatie, die, al is hij 70 jaar geworden, te vroeg is heengegaan omdat er nog zoovelen waren, die zijn steun en raad en vriendschap te zeer behoefden; die tenslotte met zijn aangeboren gevoel voor fatsoen, menschlievendheid en gematigdheid de beste tradities van onze familie heeft hooggehouden.

* * *

Mr. A. R. P. MEES †

25 Augustus 1883 — 20 Juli 1944.

Als oudste zoon geboren uit het huwelijk van Pieter Rudolf Mees, destijds lid der bankiersfirma R. Mees & Zoonen te Rotterdam, en Eléonore Françoise Collins, dochter van een Waalschen predikant, had Adriaan Rudolf Pieter het vooruitzicht zijn loopbaan te zullen vinden in het oude familiebedrijf en zodoende de traditie voort te zetten; door eigen keuze zou evenwel een geheel andere wending aan zijn maatschappelijk leven worden gegeven.

Reeds gedurende den gymnasiumtijd bleek van zijn begaafdheid, een combinatie waarin evenzeer verstandelijke vermogens als gevoel deel hadden. Hij kon tintelend van geest zijn en raak in opmerkingsgave, maar even zuiver waren het gevoelige in zijn natuur en het spontane in zijn temperament. Wanneer door tijdgenooten uit zijn Rotterdamsche gymnasium- en Leidsche academiejaren over Aad Mees werd gesproken, vernam

Mr. A. R. P. MEES. †

men al spoedig de karakteriseering „briljant”. Het sympathieke daarbij was, dat zijn geestigheid volkomen vrij bleef van gedwongenheid; hij was orgineel en allermint een *courreur d'esprit*. Bij de meer intellectuele eigenschappen van snel verstand en juiste observeering voegden zich muzikale aanleg en teekentalent, artistieke gaven die ook bij enkele zijner broeders en zusters werden aangetroffen.

Het was te verwachten, dat toen in 1902 de Leidsche jaren aanbraken en zijn studie in de rechtswetenschap begon, hij vooral in het corps-leven een vooraanstaande plaats zou gaan innemen. Herhaaldelijk viel het hem te beurt als voorzitter zitting te nemen in besturen van vereenigingen; zijne bekwaamheid zich geestig en gemakkelijk in het gesproken woord te uiten, werd erkend door benoemingen als die tot praeses van de almanak redactie en van het genootschap voor welsprekendheid „*Exercendo*”.

Tijdens de verwickelingen bij de samenstelling van het Collegium in 1906 heeft ook Mees behoord tot de vier jaargenooten, die achtereenvolgens tot het corps-praesidium gekozen werden, doch om overwegingen van corps-politiek hun mandaat neerlegden; ten slotte zou hij met Bosch van Rosenthal (eveneens tot corps-praeses gekozen geweest) als assessor primus en secundus in het bestuur zitting nemen.

In den zomer van 1910 werd door een promotie op stellingen de academische studie afgesloten. De belangrijke beslissing, die zijn verderen loopbaan zou bepalen, stond toen reeds geruimen tijd vast. Zij hield verband met zijn op handen zijnde huwelijk met Paulina Carolina de Kuyper, de verkorene uit zijn jeugd, die reeds lang zijn verloofde was geweest. Beider overleg heeft er toe geleid, dat zijn intrede in het maatschappelijk leven geheel anders zou uitvallen dan aanvankelijk verwacht had kunnen worden. Het besluit toch werd genomen zich buiten te vestigen in een mooie, geheel landelijke omgeving ten einde daar het boerenbedrijf te gaan uitoefenen.

Op de grens van de Veluwezoom te Vaassen werd een landgoed met waterkracht benevens twee woningen, gelegen ter weerszijden van een der beekjes in die liefelijke streek, aangekocht. Nadat het afbreken der bebouwing een goed eind was gevorderd, lieten de jonge landsman en landsvrouw (die voorloopig in een dorpshuis te Vaassen woongelegenheid hadden gevonden) op het terrein een modelboerderij optrekken waarbij, volgens hunne bedoeling de frankische hoeve, zooals die in Zuid-Limburg wordt aangetroffen, tot voor-

beeld diende. Op „de Geelmolen” - zooals de reeds eeuwenoude benaming luidde - heeft Mees als agrariër velerlei nuttige bezigheid gevonden, die met zijn aard strookte. Daarbij had de verfraaiing van den tuin zijn bijzonderen aandacht.

Wat de economische belangen betreft, gaf hij zich vooral moeite voor de levende have, den veestapel, die zijn voortdurende zorg had. Vervolgens kon aan het voornemen tot verdere ontginning uitvoering worden gegeven; het drassige Kortebroek werd door den tractor, destijds een in ons land nieuw werktuig, omgeploegd en tot vruchtbaar bouwland gemaakt. Ook elders op de Veluwe is zijn outillage voor bodemverbetering gebruikt. Het is dan ook niet ten onrechte, dat Mees in de herziene uitgave der familie-genealogie als landontginner vermeld staat.

Behalve voor het eigen bedrijf strekte zijn bemoeiing op het gebied van veeteelt en landbouw zich eveneens uit tot het deelnemen aan het vereenigingsleven; dank zij de slag om met menschen van het platteland om te gaan, was hij een geziene figuur in vergaderingen, waaraan hij als voorzitter leiding gaf. In Vaassen en Emst heeft de landbouwende bevolking ten zeerste gewaardeerd den steun en medewerking, door Mees verleend in tal van vereenigingen als Coöperatieve boerenleenbank, paardenverzekering, stierhouderij, melkcontrôle. Op maatschappelijk gebied hebben de U.L.O. Schoolvereeniging en het Groene Kruis veel aan hem te danken. Als betoon van vriendschapsdienst kan zijn werk gelden om gedurende enkele jaren als directeur der Naaml. Vennootschap „De Industrie”, (onder meer stanniol - fabricage) te fungeeren.

Op de Geelmolen werden het echtpaar een zoon en dochter geboren, die een gelukkige jeugd op het landgoed konden genieten. Van het aantrekkelijke leven op het buitenhuis zijn de tallozen getuige geweest, die de gastvrije woning hebben betreden. Want de Geelmolen was niet alleen een boerderij - het buitenverblijf was door de beide echtgenooten „Aad en Pleun” gemaakt tot een ideaal ontspannings- en herstellingsoord, waar zij met nimmer aflatende hartelijkheid een gastvrijheid hebben betoond, die voor zooveel, welke ervan hebben mogen profiteeren, een ware opwekking en verkwikking is geweest. Hun huis stond in alle seizoenen en onder alle omstandigheden (zelfs in de periode waarin kinderziekten in de woning waren) open - niet slechts voor de naaste Rotterdamsche familieleden van beider kant en voor de jeugdvriendinnen en -vrienden, maar ook voor zoovele anderen, die verpoizing of opster-

king noodig hadden. Aan het verblijf op de Geelmolen zijn wel voor een ieder onvergetelijke herinneringen verbonden, die tot de zonnigste van hun leven behooren. Bij de genietingen en genoegens van het vertoeven in de weldadig aandoende landelijke omgeving kwam de gezellige sfeer in de woning zelve. In het bijzonder zullen velen nog terugdenken aan de avonden, waarop Aad met zijn warm getimbreerde stem zong en Pleun op het klavier accompaneerde: aria's van Händel, liederen en ballade van Schubert en Löwe, moderne fransche chansons, velerlei kwam op het répertoire voor.

Toen beide kinderen den leeftijd hadden bereikt waarop zij hun onderwijs te Apeldoorn moesten ontvangen en daar hun kameraden vonden, besloot Mees de Geelmolen te verlaten en het landgoed, dat door aankoop in verloop van tijd tot 120 hectare was uitgebreid, in gedeelten te verpachten. In 1928 vestigde het gezin zich te Apeldoorn.

Gedurende het verblijf op „Genista” in de residentiegemeente der Veluwe werd de band met Vaassen niet geslaakt; de vroegere woonbuurt met de vele belangen en herinneringen bleef hem boeien. Duidelijk kwam dit bij voorbeeld uit, toen in het voorjaar van 1944 het kasteel „De Cannenburgh” werd ingericht tot tijdelijke bewaarplaats van archiefstukken; bij een bezichtiging der gerestaurerde kelderruimten opperde hij suggesties over een later doelmatig gebruik ervan: hij zag er reeds een raadskelder in voor feestelijke avondbijeenkomsten.

Ook in Apeldoorn werd Mees spoedig een algemeen geziene en evenzeer populaire figuur. Zoo trad hij bij gelegenheid van het 40-jarig regeringsjubileum der Koningin in September 1938 als leiding gevend persoon uit de burgerij op. Zijn oude liefde voor het rustieke leven deed hem het secretariaat aanvaarden van de Landelijke Rijvereeniging „de Oranjeruiters”. De geneigdheid om te helpen en bereidheid om leed te verzachten kon voldoening vinden in het bestuurslid zijn van de plaatselijke afdeeling van het Roode Kruis en van de Wilhelmina Stichting voor geestelijk onvolwaardigen.

Aan Mees' leven werd ruw een einde gemaakt door een aanslag gepleegd in zijn woning op een Juli-avond in 1944. In wijden kring hebben zijn laatste woorden bekendheid gekregen: „Och, wat doet het er toe” werd door den zwaargewonden antwoord gegeven aan den huisgenoot, die het eerst hulp kwam verleen en aanwijzingen over den dader vroeg. Er spreekt klaarblijkelijk uit deze woorden een geest van vergeven, van mededoogen -

een gezindheid, welke reeds vroeger tot uiting was gekomen in zijn toespraak, gehouden in October 1943 bij de begrafenis van zijn jonge vriend Dobbelman, door moordenaarshand te Wiessel gevallen. In diens ouderlijk huis - aldus Mees' woorden - waarin een geest heerschte van naastenliefde, van hulpvaardigheid, van zuivere mensche-lijkheid, was hij diep onder den indruk gekomen, dat het eenig beklag, aldaar door hem gehoord, den rampzaligen moordenaar gold.

Het was een goede gedachte van de weduwe van Mees om het stoffelijk overschot in Vaassenschen grond ter aarde te doen bestellen. Terwijl tallozen uit het dorp door aanwezigheid op de begraafplaats van hunne deelneming deden blijken, hebben verwanten uit Rotterdam, vrienden uit den Leidschen tijd en uit den Apeldoornschen kring, vertegenwoordigers van den landbouw in Vaassen en omstreken hem herdacht in woorden, die getuigden zoowel van de hartelijkste genegenheid voor den persoon als van groote waardeering van zijn werkzaamheid.

De schrijver dezer levensschets, die het echtpaar Mees- de Kuyper eerst sedert de vestiging op de Geelmolen heeft leeren kennen en sindsdien in de vertrouwelijkheid eener nimmer onderbroken intieme vriendschap met hen heeft verkeer, zal een onuitwischbare herinnering blijven behouden aan de vele verheugende en goede momenten in eigen leven, welke te danken zijn aan den omgang met den fijn en zuiver voelenden mensch, die Aad Mees was.

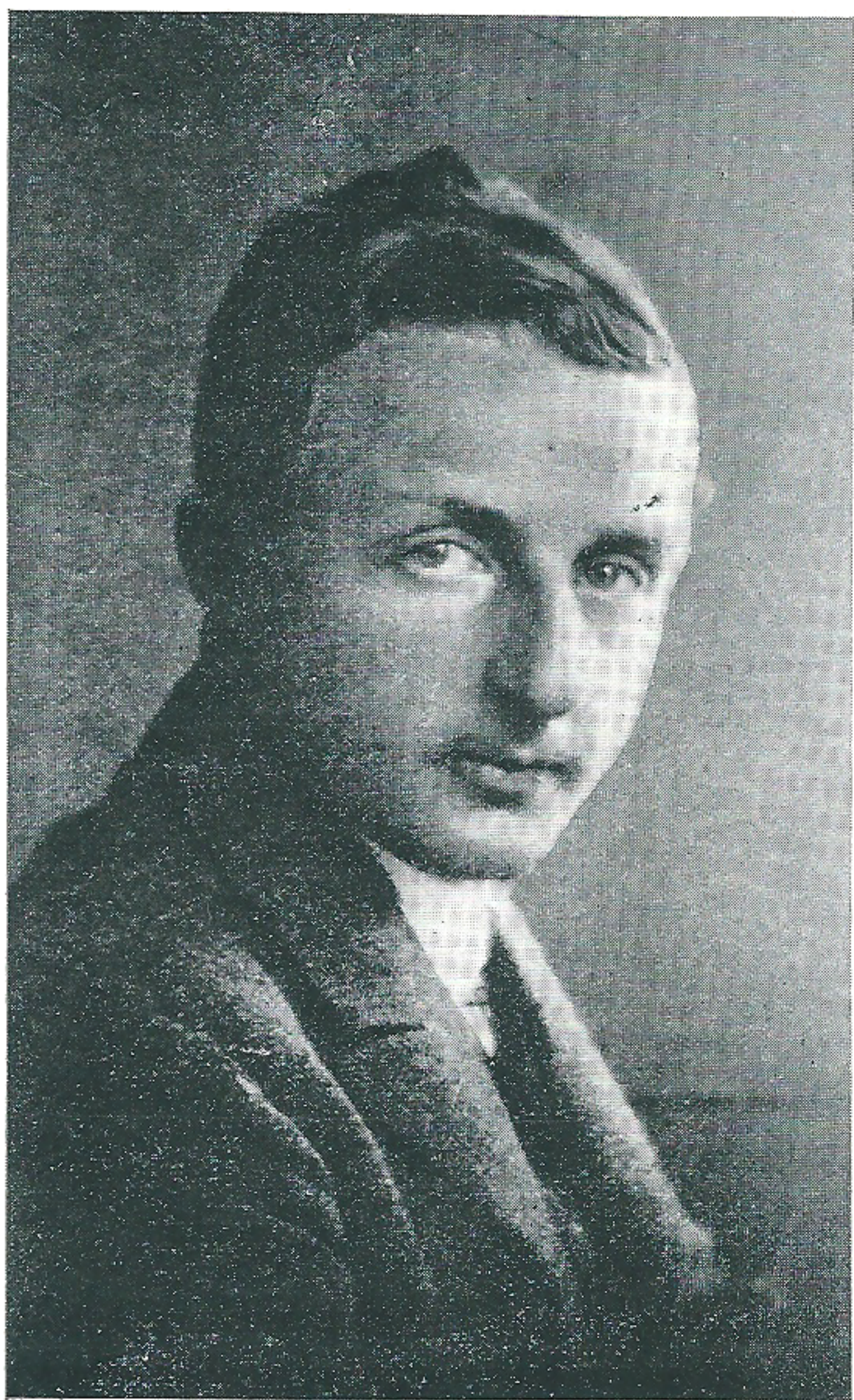
R. B.

* *
*

B. DORHOUT MEES. †

De Stichting van het Geslacht Mees heeft een groot verlies geleden door het overlijden op 8 September 1944 te Groningen van haar bestuurslid den Heer B. Dorhout Mees.

De Heer Dorhout Mees, die groote belangstelling in de geschiedenis had en in het bijzonder voor de geschiedenis van het geslacht Mees interesse had, heeft bij de tot standkoming der Stichting er op aangedrongen, dat het oorspronkelijke plan, om te Rotterdam een dergelijk instituut te stichten, dat meer in het bijzonder op den Rotterdamschen tak van de familie Mees betrekking zou hebben, in dien zin is uitgebreid, dat de Stichting ook den Groningschen tak zou omvatten. Hij werd bij het ontstaan bestuurslid en gaf zich veel moeite voor het werk van de Stichting.

B. DORHOUT MEES.

Zoo hield hij de familieberichten, die telkens in de Kroniek gepubliceerd werden, geregeld bij.

Meermalen mochten wij hem op bijeenkomsten van het bestuur van de Stichting ontmoeten en eenmaal waren wij te Groningen in zijn ruime woning de gast.

Hij studeerde te Leiden van 1910-1914 voor candidaat-notaris. In 1914 werd hij te werk gesteld op de Friesch-Groningsche Hypotheekbank, waar hij in 1916 tot adjunct-directeur werd benoemd. Op 1 Januari 1920 werd hij directeur dezer instelling, welke functie hij tot zijn dood bekleedde.

Niettegenstaande zijn zwakke gezondheid en zijne drukke werkzaamheden als directeur van de Friesch-Groningsche Hypotheekbank vond de heer Dorhout Mees den tijd, om zich aan zijn historische liefhebberijen te geven en zoo verzamelde hij een groote verzameling prenten die op Groningen betrekking hebben.

Vrij plotseling verergerde de kwaal, waar hij reeds lang aan leed, en kwam hij daardoor aan zijn vrouw en dochter en ook aan de door zijn vader opgerichte hypotheekbank, welke hij zoo lange jaren geleid had, en tevens aan onze Stichting te ontvallen.

Het Bestuur van onze Stichting zal zijn persoon steeds in eere houden!

* *
*

DAVID CORNELIS ADRIAAN PIETER MEES. †

geboren 6 December 1924 - overleden 5 Mei 1945.

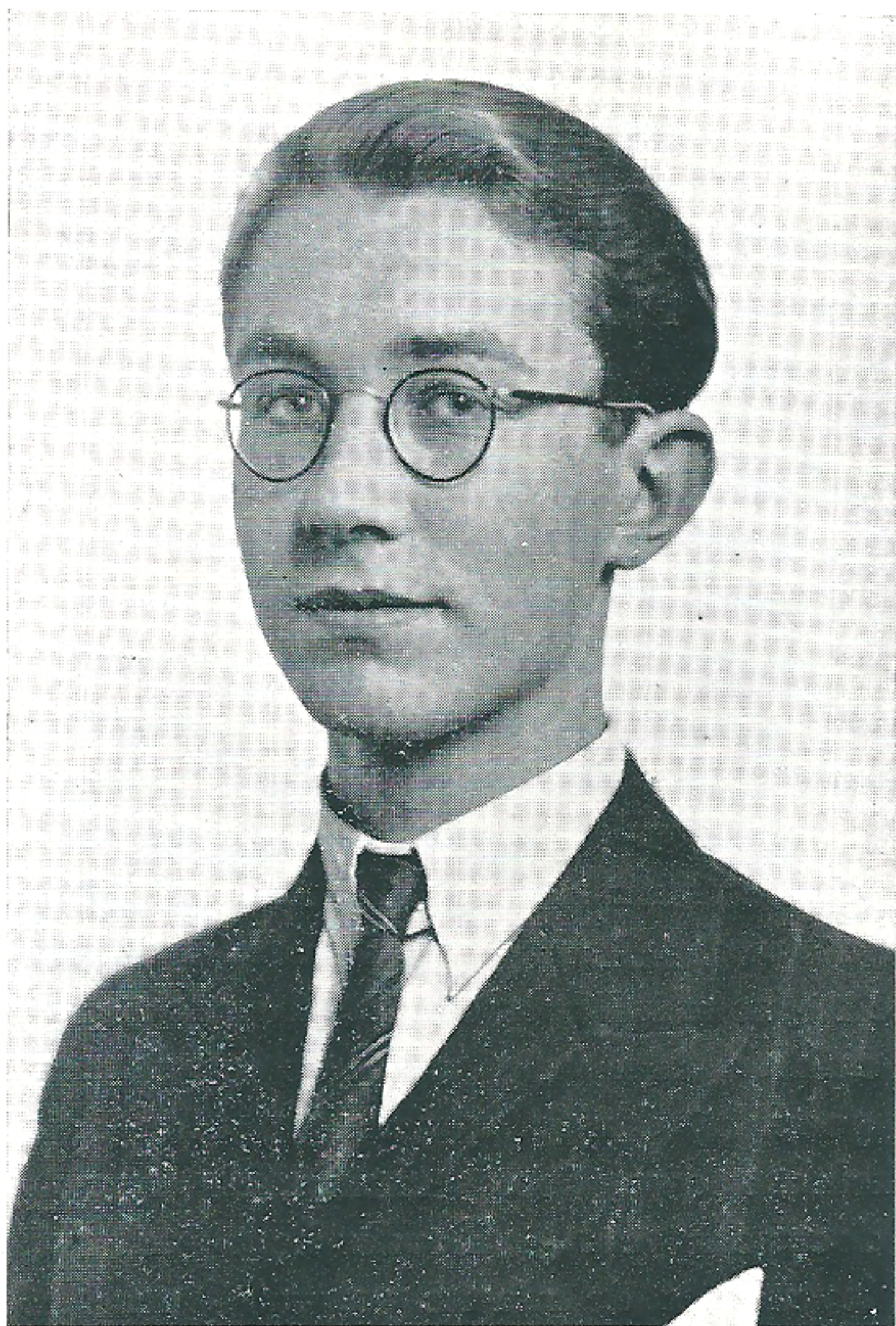
David heeft een normaal en gelukkig jongensleven geleid. Hij was bijzonder groot en blond, vroolijk en vlug van geest, muzikaal, en zeer geïnteresseerd in alles wat de natuur voortbrengt. Hij had een vlinder-, insecten-, en schelpenverzameling en als kind wist hij alles van de vogels in den tuin, zoowel als van zijn duiven op zolder in de oude tuinmanswoning. Hij had een bijzondere affiniteit voor dieren - als 5- of 6-jarig jongetje pakte hij zonder angst een grooten zwaan bij zijn hals en hield hem vast terwijl de tuinman er zich niet goed bij durfde wagen. Hij uitte zich zoo makkelijk, zoowel door teekenen, als door muziek - of door schrijven. - „Zonder het op te schrijven, is 't leven niet de moeite waard” - zei hij eens als 12-jarige. Zeilen was zijn lust en zijn leven.

In den tijd van de bezetting leed hij onder het onrecht ons volk aangedaan. Niettegenstaande alle voorzichtigheid werd hij in Maart 1945 met zijn broer Peter opgepakt - en op transport gesteld - den volgenden dag waren zij weer thuis: ze waren kort na vertrek uit den trein gesprongen. Hij sloot zich aan bij de illegalen. Ondergedoken auto's werden onder zijn toezicht uitgerust. Hij heeft een innerlijke strijd gevoerd of hij zich moest aansluiten, omdat hij niet wilde dooden.

De laatste anderhalf jaar van zijn leven heeft hij zich als het ware in groote vaart klaar gemaakt om te sterven. In zijn dagboek, dat in verschillende passages een rijpheid toont, die men niet bij een 20-jarige zou verwachten, schreef hij dat als hij door een kogel van den vijand zou sterven dit God's wil zou zijn.

In een ware honger heeft hij de klassieke literatuur verslonden: Faust, Dostojevski, Pascal, Denis de Rougemont, Tolstoi, Hamlet en andere stukken van Shakespeare, de Bijbel en religieuze boeken. Ondertusschen studeerde hij economie, om zich voor te bereiden voor de Economische Hoogeschool, nadat hij zijn einddiploma H.B.S. met Kerstmis 1944 had verworven. Plotseling was hij gerijpt tot een onbevreesdheid en klaarheid en tot een warme godsdienstigheid.

's Avonds nam hij zijn dwarsfluit en ging zitten

D. C. A. P. MEES. †

spelen boven in 't trappenhuis. Dan vloeiden stukken Matheuspassion door het huis, het lied van het groote offer - of iets van Beethoven of Chopin. Dit wisselde af met zijn zèer practische werkzaamheden: pellen van boonen en maïs, malen, klaar-maken van de brandbluschmiddelen in huis, klaar-maken en verpakken van onze vluchtrantsoenen, en bepakkingen, of tabak fermenteerden of suiker-bieten persen.

Vrijdagavond 4 Mei klonk eensklaps een fanfare op de trompet door 't huis. Hij had door de kristalradio gehoord, dat de lang verwachte bevrijding, waar hij zoo naar snakke, den volgenden morgen 8 uur zou ingeluid worden.

Bij het doorsnijden van een prikkeldraadversper-ring bij het hek van den tuin om een aantal illegalen toe te laten voor het bewaken van benzine die daar door de Duitschers opgeslagen was, werd hij op Zaterdagochtend, 5 Mei, den dag van de capitulatie om 8 uur gegrepen. Waarschijnlijk heeft hij gezegd dat de capitulatie er was en de Deutsche soldaten daar geen recht toe hadden. Hij heeft zich van hen willen ontdoen; men heeft hem zien worstelen met drie mannen - hij is toen doodgeschoten. De commandant van Rotterdam wenschte niet te capituleeren; dit liet hij dien morgen overal aanplakken. Hij had zijn soldaten niet geïnstrueerd dat de vijandelijkheden afgelopen waren.

„Na deze nachtmerrie zal de ochtend komen, met koele dauw en vogelengezang” - laatste woorden van zijn dagboek.

E. M. v. S.

* *
*

UIT EEN OUD DAGBOEK.

Het is niet alleen in onzen tegenwoordigen tijd, dat velen zich onbehaaglijk gevoelen door den loop der geschiedkundige gebeurtenissen! Op 13 September 1838 schreef Mr. Gregorius Mees in zijn dagboek: „Het is waar, „l'homme propose et Dieu dispose”, doch thans zie ik zelfs de flauwste lichtstraal niet. De geheele maatschappij is mij een warklomp waar alleen zij, die het hardst schreeuwen en het domste zijn, voortgekruid worden”.

* *
*

EEN MISLUKTE KANS.

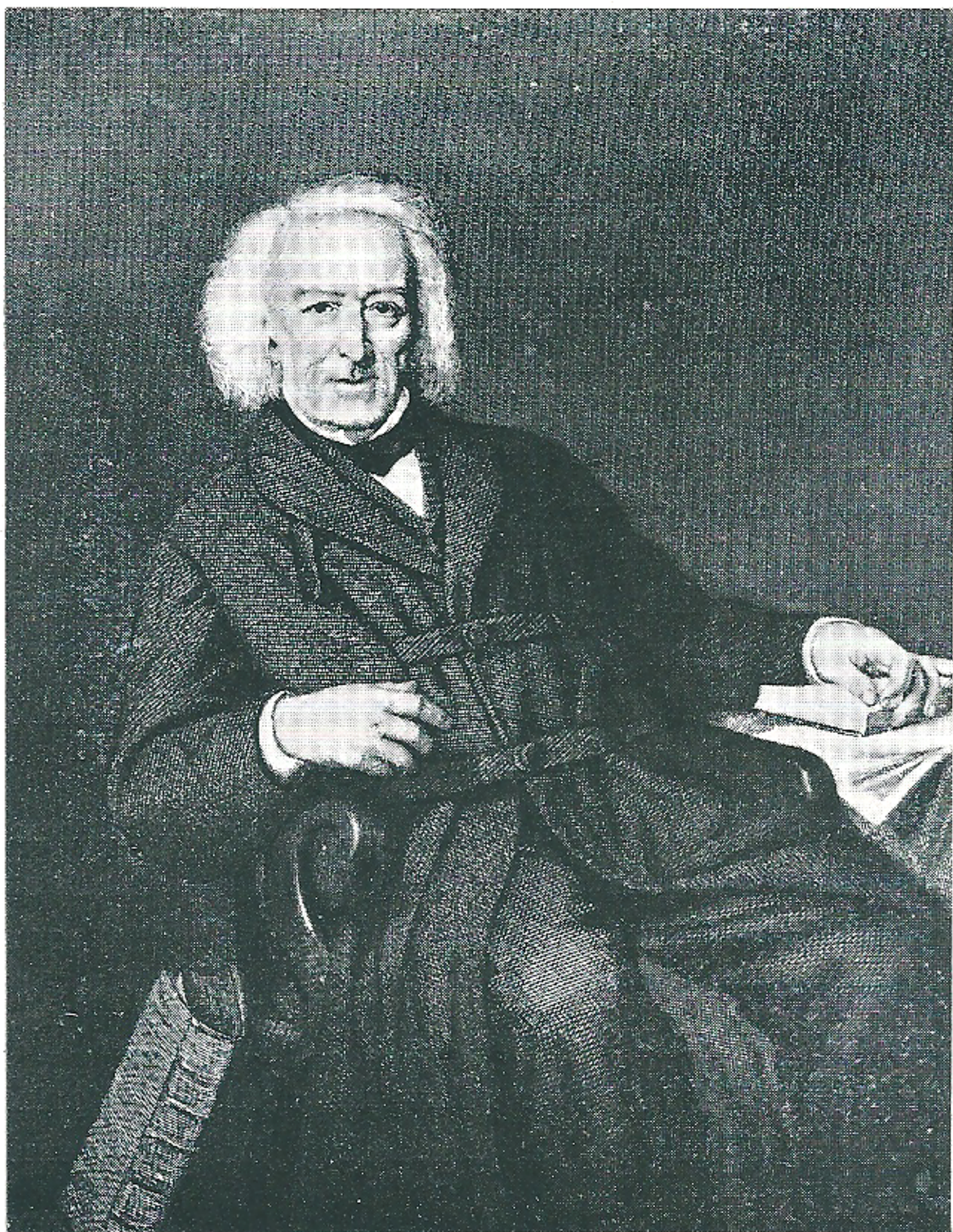
Op 26 October 1811 kwam Keizer Napoleon te Rotterdam, en bezocht met een sloep de havens. De kleine Gregorius Mees, negen jaar oud, en daarenboven klein van persoon, stond in het woonhuis aan de Blaak zoo tusschen de familieleden ingedrongen, dat, toen het vaartuig vóór het huis was en men luid gejoel hoorde, hij zelf tot zijn groote spijt den keizer niet te zien kreeg.

Toen in 1863 het vijftigjarig jubileum der onafhankelijkheid gevierd werd, werd aan Mr. G. Mees gevraagd een rede te houden en wel op grond, dat hij als tijdgenoot deze gebeurtenissen had meegemaakt. Toen men hem dit vroeg, zag hij, zooals hij in zijn rede dit uitdrukte, voor zijn geest weder verrijzen het getaande wezen des veroveraars, toen hij pijlsnel door de Rotterdamsche havens werd geroeid. Het schijnt, dat op dat ogenblik de boven beschreven episode hem niet meer scherp voor den geest stond of dat hij in het vuur van zijne welsprekendheid deze historische fout over het hoofd gezien heeft. Zijne redevoering had veel succes, werd gedrukt en werd zelfs 50 jaar later weder herdrukt.

* *
*

INDIAN SUMMER.

In 1865 had te Rotterdam het achtste Taal- en Letterkundige Congres plaats, waarvan Mr. Gregorius Mees voorzitter was. De vice-president van de Rotterdamsche Arrondissements-Rechtbank, die vroeger hoogleeraar in de geschiedenis aan het Athenaeum te Deventer geweest was, was door

MR. JACOB VAN LENNEP.

zijne groote wetenschappelijke kennis van geschiedenis en letteren, door zijne welsprekendheid en geestigheid de aangewezen man om aan een dergelijk congres leiding te geven. Rotterdam werd toen bezocht door vele vooraanstaande Nederlandsche en Vlaamsche litteratoren. Van dezen waren Prof. Hezemans uit Gent, de geestige Karel Versnayen, Dr. J. Nolet de Brauere van Streeland en Emanuel Hiel 's-avonds vaak de gasten van Mees in den huiselijken kring.

Karel Versnayen met zijn rond aangenaam gezicht, zijn sterk Belgisch accent en zijn opgewekten geest zong door hem zelf vervaardigde Vlaamsche liederen en was niet ongevoelig voor het bijzijn van de aanvallige dochters van Mees, Sara en Mary, die onophoudelijk moesten klinken op den hechten en niet te verbreken band tusschen de noordelijke en zuidelijke provinciën. Maar vooral trok op de zittingen, die in de groote zaal van het hotel Leygraaff gehouden werden, het optreden van den dichter Jacob van Lennep, die toen de meest populaire man in Nederland was, de aandacht. Zijn opkomen met zijn spiritueel gelaat, zijne lange grijze krullen, zijne fonkelende bruine oogen, zijn scherpen neus en zijn fijnen glimlach werd met daverende toejuichingen begroet. Als één man stond het publiek op van zijne zitplaatsen. Van

MARY MEES.

Lennep was in kleinen kring even amusant als op de tribune, waar hij het publiek met zijne aardigheden over den ph. deed schudden van 't lachen. Geen schrijver was meer populair dan hij. Door geboorte, positie en intellectueele ontwikkeling een aristocraat, was hij aan het hof en met name bij Koningin Sophie zeer gezien. Hij bleef die aristocraat, ook in zijne vormen en woorden, ondanks zijne losheid en ongedwongenheid en zijne vertrouwelijkheid met hen, die tot de burgerkringen behoorden. Van Lennep was gemeenzaam, maar zóó, dat men het niet licht waagde ook gemeenzaam tegenover hem te zijn, daar men al de overmacht van zijn geest en fijne vormen gevoelde. Hij had veel gelezen en een stalen memorie. Vele historische herinneringen en anecdoten wist hij gedurig te pas te brengen. Waar hij kwam, was hij op zijn plaats en gevoelde een ieder, dat men met een superieur man te doen had, die van iederen kring het middelpunt was. Daar nu veel van dat alles ook bij Mr. G. Mees te vinden was, trokken zij elkaar aan en waren groote vrienden. Van Lennep ontmoette in het huis van Mees diens dochter Mary, die door haar innemend fijn uiterlijk, meer nog door hare buitengewone kennis, scherpzinnigheid, groote oprechtheid en geestigheid, op ieder, die haar kende, een diepen indruk maakte. Veel van den geest van haar vader was op haar overgegaan. Ook de grijze Jacob van Lennep was geheel onder den indruk van haar lieftallige verschijning. „President”, zeide hij op

een avond tegen Mees, toen zij uit de muziek van het park kwamen, „ik zal het je maar zeggen, ik ben tout épris van je dochter en zij zegt dat zij het ook van mij is. Maar bij zoo'n ouden grijskop, die al grootvader is, is er niets geen gevaar bij". Later, bij het congres van Gent, waar zij met haar ouders was heengegaan, ontmoette de oude van Lennep het jonge meisje weer. Kort daarop begaf hij zich naar Oosterbeek, van waar hij kort voor zijn overlijden zijn portret zond met het hierachter volgende versje er achterop geschreven:

„Gij ziet als 't blad is omgeslagen,
„Een grijskop in zijn zomerjas.
„Mocht men U naar zijn naam soms vragen,
„Noem hem dan die voor 14 dagen
„Te Gent in 't koorhuis met U was,
„En bier dronk uit een monsterglas.
„Ach, aardsche vreugde kan niet duren,
„Thans zit hij met een stijve knie
„Door 't open raam in 't groen te turen,
„En denkt aan die mooie genoeglijke uren,
„Zoo rijk aan feestvermaken, die
„Hij thans zoo droevig moet bezuren,
„En denkt dan ook aan U — Marie.”

Het was misschien de laatste poësie, die aan zijn pen is ontfloed. Op 25 Augustus 1868 overleed hij te Oosterbeek waar een gedenksteen het graf van Nederlands zoo geliefden en populairen schrijver aanwijst.

Marie Elizabeth Adriana Mees huwde op vijf en twintigjarigen leeftijd met Mr. A. J. Dijkmeester uit welk huwelijk drie dochters ontsproten. Reeds op 21 Maart 1877, dus nog geen 30 jaar oud, overleed zij te Heerenveen. Haar portret voegen wij hierbij.

Deze kleine geschiedenis ontleenen wij aan de door Ds. Mari J. Mees, predikant te Haarlem, in 1889 geschreven levensbeschrijving van zijn vader Mr. Gregorius Mees.

W. C. M.

* *
*

PINDA-CHINEEZEN.

Men zal zich herinneren, dat eenige tientallen jaren geleden de in Nederland gestrande Chineezinnen in Rotterdam hun intrede deden, die, omdat zij als verkoopers van pinda optraden, "pinda-chineezinnen" genoemd werden.

In dien tijd was in een Revue te Rotterdam opgenomen het navolgende rijmpje:

„Rotterdam was eens de stad van de Meezen.
„Thans is het de stad van de Pinda-Chineezinnen.”

W. C. M.

AFKOMST VAN VOORNAMEN.

Zooals bekend is, heette de stamvader van de naar Nederland uit Aken geëmigreerde Meezen Joris. Hij had twee kleinzonen, waarvan de eerste Joris, zoon van Peter Mees, ook wel Gregorius genoemd werd.

De zoon van Jeremias Mees, Ds. G. Mees, werd uitsluitend Gregorius genoemd. Diens kleinzoon Gregorius werd de stichter der Fa. R. Mees & Zoonen. Deze had een zoon Gregorius, die echter ongehuwd stierf. Rudolphus Mees, zoon van den stichter van het kantoor, had een zoon Gregorius, die koopman en schepen te Rotterdam was, maar uit zijn huwelijk met Aletta de Mirell geen zoons naliet.

Een andere zoon van Rudolphus Mees, Adriaan, had een zoon Mr. Gregorius Mees en een zoon Mr. Rudolf Adriaan Mees, die weder een zoon Gregorius had. Deze was de laatste Mees, die den naam Gregorius droeg, totdat in 1931 Mr. Ph. A. J. Mees zijn eersten zoon den naam Gregorius gaf, die echter in de wandeling Joris genoemd wordt.

De naam Rudolf, die ook een vaak voorkomende voornaam in het geslacht Mees was, werd het eerst gedragen door Rudolphus Mees, den zoon van Ds. Gregorius Mees. Deze heette naar zijn moeders oudsten broeder, Roelfs Allerts Santvoort, als ook naar zijne moeder Rudolpha Allerts Santvoort en naar zijn moeders vaders vader Roelof Warmolts, hopman, geboren omstreeks 1560. Rudolphus Mees, de eerste van het geslacht, die in den handel was, had een kleinzoon Rudolphus Mees, die zijn naam gaf aan de firma R. Mees & Zoonen. Zijn kleinzoon was Mr. Rudolf Adriaan Mees. Diens zoon Rudolf had weder een zoon Rudolf Adriaan Mees, wiens zoon Mr. Rudolf Mees thans senior is der firma R. Mees & Zoonen. Talrijke andere leden der familie hebben den naam Rudolf gedragen of dragen deze nog.

De naam Regnerus Tjaarda, die door 8 leden van den Groningschen tak werd gedragen, is ontleend aan Ds. Regnerus Tjaarda de Cock, wiens dochter Enna met Ds. Menso Alting Mees op 12 October 1785 huwde.

De naam Adriaan, die ook in de familie voorkomt, is afkomstig uit het geslacht Verstolk. Van dit te Rotterdam bloeiende geslacht, waarvan de gezant te Petersburg en Minister van Buitenlandsche Zaken, Mr. J. G. Baron Verstolk van Soelen, het meest op den voorgrond trad, was Aert Verstolk, kleermaker- lakenkoopman te Oud-Beyerland, de stamvader. Zijn kleinzoon, Adriaan van den Berg, huwde met Sophia Dullaert. Hun dochter, Johanna,

huwde met Gregorius Mees, wiens zoon Rudolphus met Sara van Lelyveld huwde, uit welk huwelijk een zoon Adriaan geboren werd, die niet gehuwd is. Hij was de peetoom van Adriaan Mees, die met Catharina Elisabeth van Oordt gehuwd was en onder diens nakomelingen kwam de naam Adriaan meermalen voor.

De naam Alting, die in de 18de eeuw in den Groningschen tak der familie voorkwam, was niet als de naam Dorhout een geslachtsnaam, maar een voornaam. Mr. Regnerus Tjaarda Mees gaf 6 van zijne kinderen dezen naam als laatste voornaam, maar liet dien bij 2 kinderen weg.

De naam Jacob, die door 9 leden van den Rotterdamschen tak gedragen is, ontleende Jacob Mees (1790-1854) aan zijn grootvader van moederszijde, Jacob de Prill. De namen Willem Cornelis, die door 4 leden van den Rotterdamschen tak gedragen zijn en worden, ontleende de bekende Mr. W. C. Mees, president van de Nederlandsche Bank, aan zijn grootvader Mr. W. C. Ackersdijk, secretaris van 's-Hertogenbosch, en werden tevens door diens vader en grootvader, beiden Mr. W. C. Ackersdijk geheeten, gedragen.

De vrouwenvoornaam Talitha - een naam, die voorzooverre het ons bekend is, elders niet voorkomt - werd door Ds. Gregorius Mees gegeven aan zijn oudste met Jacobus Phenix gehuwde dochter, die zoo genoemd werd naar haar Moeders moeder Talletjen Alting, op 2 Februari 1598 te Eelde geboren. Ook een tweetal kleindochters van dit echtpaar droegen den naam Talitha, maar beiden stierven jong. De naam bleef uit de familie, totdat Mr. W. C. Mees zijn op 1 Januari 1913 geboren dochter de namen Charlotte Talitha gaf. Uit het huwelijk van deze met Ds. H. N. Boon werd op 24 December 1939 te Brussel geboren Talitha Adine Charlotte Boon. Ook aan het op 18 October 1940 te Modjokerto geboren dochttertje van Arnoldine Adriana Mees en W. J. Pol werden de namen Talitha Dina gegeven.

Merkwaardig is het de afkomst na te gaan van de voornamen Arnoldine Adriana, die door de bovenvermelde Mevrouw Pol-Mees gedragen worden. Zij werd genoemd naar haar grootmoeder Arnoldine Adriana Lenting, echtgenote van Jhr. Mr. E. W. Berg van Dussen Muilkerk en Middelburg. Deze heette weer naar haar grootmoeder A. A. Buyskes, echtgenote van Ds. Derk Lenting, die heette naar A. A. Jordens, echtgenote van Mr. P. Buyskes, die haar voornamen weder ontleende aan A. A. Westenberg, echtgenote van D. Walraven. Deze namen gingen dus 4 keer van

grootmoeder van moederszijde op een kleindochter over, wel een bewijs, hoe taai deze voortzetting van namen, die zich dwars door de kwartierstaten bewegen, vaak is.

W. C. M.

* *
*

KINDERDOOD.

Op 17 Januari 1880 schreef de President der Nederlandsche Bank Mr. W. C. Mees aan zijne zoon en schoondochter A. W. Mees en C. E. A. C. Mees-Moll een brief:

Waarde Kinderen.

Hartelijk geluk. De lieve Coba was ons aanhoudend voor den geest. Ik dacht daarbij telkens aan het zeggen van Grootvader van den Ham, wanneer hij mij met mijne kleine kinderen zag spelen: „Mees, hecht U toch niet te zeer aan dat kleine goed; het is zoo broos”. Ik vind echter dat zeggen niet juist. Al staat een liefdevol hart aan veel smart bloot; hoe zou men daarom een koud gemoed verkiezen!

Dat zou onwaardig zijn. Maar de goede man had zooveel van zijne kinderen jong verloren.

Nu de zaak een goeden loop genomen heeft, zult gij in dubbele mate de vreugde der liefde ondervinden. Ik verheug mij met U.

Uw liefh. Vader
W. C. Mees.

De hoop, dat het met de ziekte van zijn kleindochtertje Jacoba Claudine Mees, geboren te Rotterdam 21 Januari 1877 goed zou gaan, is echter niet vervuld. Op 7 Februari 1880 kwam het driejarige dochttertje, de kleine Coba, te overlijden.

A. J. Mees zond aan de bedroefde moeder, haar nicht, het navolgende gedicht met een engeltje van Rafaël:

Zoo dikwijls het moedertje neerzit,
In rustige uurtjes alleen,
Terwijl er haar dochttertjes spelen,
Al keuvelend saâm om haar heen

Dan rusten haar dankbare blikken
Op 't tweetal zoo aardig en blij,
Doch - straks vult haar oog zich met tranen,
En telt nog een derde er bij

Zij ziet het verlorene schatje,
Het zonnige dochttertje weêr;
Zij hoort wêer haar stemmetje fluist'ren
Haar stemmetje vriend'lijk en teêr:

CONSTANCIA SOPHIA PETRONELLA VAN DER MUELEN.

„'k Ben moedertje, bij U gebleven,
Al vlood ook mijn zieltje van d'aard:
Uw liefde, zoo koestrend en teeder,
Hield veilig uw liev'ling bewaard.”

Dan klinken in moedertje's ooren
Drie stemmetjes weêr te gelijk:
Twee juichen zoo dartel, zoo blijde
Eén ruischt daar zoo zacht tusschenbeide
Een engeltje uit 's Hemels rijk.

De schoonouders van Mr. W. C. Mees, Ds. Frederik

Ds. FRÉDERIK VAN DEN HAM.

rik van den Ham en Constancia Sophia Petronella van der Muelen, wier portretten wij hierbij opnemen bereikten beiden een zeer hoogen leeftijd. Hunne talrijke kinderen, waaronder de echtgenoot van Mr. W. C. Mees werden alle betrekkelijk jong door de tering weggenomen.

Een zwart lijstje bevattende de haarlokken met de initialen van al deze vroeg gestorven kinderen, dat wij in ons bezit hebben, bewaart de herinnering aan het ongeluk, dat dit echtpaar trof.

W. C. M.

DE TALE KANAÄNS.

Het is bekend, dat onze voorouders er van hielden in de tale Kanaäns te schrijven. Als voorbeeld wenschen wij hier te vermelden een brief, die op 23 Maart 1772 door de Weduwe Joanne van Staphorst-van Lelyveld naar aanleiding van de geboorte van Geertruida Paulina Mees, later echtgenoot van Dammes Ledeboer op 22 Maart 1772 aan haar zwager Rudolf Mees te Rotterdam gericht werd.

MijnHeer en veelGeEerde Broeder!

Gister avond omtrent halv negen úren ontvingen wij UwelEdē aller aangenaamste van dien zelven morgen, ons kont doende de allervoorspoedigste verlossing van onze allergelievste zúster UwelEdē Húisvrouwe van eene welgeschapen dochter. Gelijk wij met UwelEdē de Oneindige Goedheid

onze dankbare erkentenissen schúldpligtig toeswaaien wegens deze allergewenschte gebeurtenis, wenschen wij UwelEdē met harten vol van Lieve en toegenegenheit omtrent UwelEdē en UwelEdē dierbaar huis op de aller nadruklijkste wijze gelúk!

God de Amen de Getrouwen de Waragtigen zij UwelEdē en UwelEdē dierbaar hús tot allerlei heil. Hij maake deze UwelEdē dochter tot een hoeksteen uitgehouwen naar de gelijkenis van een psalsis, en noeme haar reeds van s'moeders Lijve aan mijn „Lúst is aan Haar.” Hij doe ze opgroejen als een palmboom als een cederboom op den Libanon, en het koningrijk van den gezaligden Heiland roeme zoo wel als deze benedewaereld wegens de geboorte van deze geestelijke dochter van het Waare Zion.

De Kraamvrouwe (onze allerwaardste zuster)

geniete door s'Hoogstens genadige ondersteuning
eene spoedige herstelling en het blijke nú en altoos
Dat UwEde huis gezegend zij als dat van Obed
Edom. God de Algenoezame doe UwEde zeg-
ningen te boven gaan die van UwEde Vaderen
en van UwEde VoorVaderen tot aan Het einde
der Eeuwige heuvelen!

naar ons bij wederslag in UwEde aanhoudende
vriendschap te hebben aanbevolen tekenen wij ons
met schuldige Hoogachting

MijnHeer & Veelge-eerde Broeder
UwEd. Dw. Dienaar & Broeder

A. v. Staphorst

en Dienaeresse & Zuster

Johanna van Staphorst

geb. van Lelyveld

Amsterdam

d. 23 Maart 1772.

Ook de theologische geschriften van Ds. Grego-
rius Mees zijn voor moderne mensen moeilijk
te genieten. De taal, waarin zij geschreven zijn,
maakt hen moeilijk verteerbaar. Toch hebben deze
boeken nog vrij lang bij een gedeelte van de
bevolking een zekere populariteit genoten, zooals
blijkt uit de omstandigheid, dat een van zijne
boeken, blijkens den druk, nog in de negentiende
eeuw een herdruk heeft mogen beleven.

Ook blijkt dit uit den navolgenden enthousiasten
brief van den Heer Hermanus Blom, geschreven
aan zijn neef Adriaan Mees, die in 1837 overleden
is. De in dit schrijven vermelde lijkrede van Ds.
Ludolphus de With is in handschrift in het Archief
der Stichting aanwezig.

„Ik dank U, Geachte Neef! voor des Eerwaar-
„digen Ludolphus de With's Lijkrede op Uwen
„waardigen Voorvader Gregorius Mees wiens
„nagedachtenis alle eere regtmatig schijnt toe
„te komen. Zo is dan toen een held in ons
„Israel gevallen, een licht uitgedoofd, een Pilaar
„omgerukt. Ja eene kroon van het hoofd afge-
„vallen; O, Wee hunner (die toen leefden) dat
„zij zo gezondigd hebben!!

„S'Mans Kostelijke Predicatie over Rom. 8 en
„9, den Brief Juda en Joh. 16 zijn immers bij
„zijn nageslacht als Onwaardeerbare Kleinodien
„voorhanden, en worden zorgvuldig bewaard
„en in hoge waarde gehouden? - Hij toch was
„als Apollos Magtig in de Schriften, een ijverig
„en zielroerend Prediker, een Donderzone . . .
„geen stommend Hond maar een Zorgvuldig
„waker, gelijk zijn naam Gregorius ook aanduide.
„- Schrikt nu, zegt Vader de With, voor het
„nakend Oordeel en misschien de Ommekeer
„van Nederland!!

„Ook gaan hier nevens terug de brieven van
„de Heeren Nozeman en Schadee, die van eenen

„gansch anderen inhoud en niet meerder stich-
„tende zijn.

Na Groete met alle achting

Uw

w. g. Blom

Dinsdag
avond

Van neef Hermanus Blom
aan mijn vader geschreven.
w. g. G. Mees Az.

W. C. M.

* *
*

EEN ENGAGEMENTS- EN HEKELGEDICHT.

De civiel-ingenieur Adriaan Walter Mees huwde
op 18 Juni 1874 te Amsterdam met Cornelia Eliza-
beth Anna Charlotte Moll. Blijkens het hierachter
volgend gedichtje zijn in vroeger tijd de Heer C.
Moll en Mejuffrouw E. Mees verloofd geweest.
Waarschijnlijk was de laatste Catharina Elisabeth
Mees, geboren te Rotterdam 12 Mei 1830 en
overleden te Rotterdam 28 December 1915, dochter
van Mr. G. Mees en Sara Christine Sprenger van
Eyk. Ook is het mogelijk dat hier bedoeld is
Catharina Elisabeth Mees, geboren te Rotterdam
3 Januari 1826 en overleden aldaar 23 April 1870,
dochter van H. W. Mees en A. H. C. Sprenger
van Eyk.

De schrijver was de latere predikant Jongeneel.
Wij kregen dit gedichtje van Mr. J. Coert, advo-
caat te Rotterdam, die met een dochter van dezen
gehuwd is.

Tot verontschuldiging van den weinig welwillenden
toon van het gedichtje, zal men zeker wel een
beroep kunnen doen op de jeugd van den dichter.
De jongelieden zijn niet met elkaar gehuwd, zoodat
het engagement klaarblijkelijk verbroken is.

Een veertigtal jaren geleden troffen wij op een
ouden boom in de Haarlemmer Hout de namen
Mees en Moll naast elkaar in den bast gekorven
aan. Mevrouw Mees-Moll ontkende, dat zij of
haar aanstaande ooit een dergelijk inschrift op
dezen boom gezet had. Zouden deze namen wel-
licht afkomstig zijn van het jonge paar, op welker
engagement het onderstaande gedichtje gemaakt
werd?

Het raadsel zal wel niet opgelost worden!

„Op het engagement van
„den jongen Heer C. Moll met de
„Jonge jufvrouw E. Mees.
„'t Was in den tijd, dat beesten spraken,
„(Een goeden, buiten kijfs)
„Daar kwam God Amor hartjes raken
„Tot tijdverdrijf.

„Daar kreeg hij eensklaps in zijn zinnen
 „Een rare grol;
 „Hij liet een mees de liefde winnen
 „Van eenen mol.

„Nadat de mol zijn zielewenschen
 „Aan 't meesje had geleerd,
 „Zoo werden zij, als bij ons menschen,
 „Geëngageerd.

„De mol bragt 't meesje naar haar nestje,
 „'t Was laag gebouwd
 „En is na menig teer rekwestje
 „Met haar getrouwd.

„En dan - dan kan geen mensch 't verhind'ren
 „Hoe fel hij 't wraakt
 „Dan krijgen mollen, mollenkind'ren
 „Dat's uitgemaakt.

„Maar wat voor soort van kindervruchtjes
 „Kreeg nu ons paar
 „Tot loon op hunne mingenuchtjes
 „Wel, luister maar.

„De schepsels kregen meezen vlerken ¹⁾
 „Een mollenvel ²⁾
 „En oogen ³⁾ kon men niet bemerken
 „Maar klaauwtjes ⁴⁾ wel.

„Natuur gaf hun de fraaiste klêeren
 „Want weet ge wat,
 „Zij droegen fijne meesjesveeren ⁵⁾
 „Aan 't mollengat.

¹⁾ De meezenvlerken: de invloed van de familie Mees.

²⁾ Het geld van Moll dat maakt dat ze niet naakt loopen.

³⁾ Als de mollen hadden ze geen oogen (doorzigt, verstand) noodig, omdat ze in het geld wroeten, waarvoor ze

⁴⁾ klaauwtjes moeten hebben.

⁵⁾ Veeren met vlerken verwant, de meerdere ton die ze voeren om hun familie de Meezen.

Lieve Nicht
 dit gedicht
 zwicht
 bij den luister
 dien het licht
 van Uw aangezicht
 zelf in 't duister
 heengerigt
 sticht.

W. C. M.

VERJAARDAGSVERS.

Toen Mr. R. A. Mees op 5 Juli 1839 den kroonleeftijd van 50 jaren bereikte kreeg hij van een vriend een op wit zijde gedrukt vers toegestuurd, dat als volgt luidde:

„Aan
 den Wel.Ed. Gestrengen Heer
 Mr. R. A. Mees
 5 Juli 1839.

Wie op zijn 50ste Geboortedag gezond is
 en dat heil gevoelt
 Vermogen bezit en lofwaardig besteedt
 elks hoogachting verwierf, doch er zich niet
 op verhovardigt
 eene edele Gade bezit
 en hare waarde op prijs stelt
 een veelbelovend kroost ontving en
 deszelfs geluk beaamt
 zal ik dien meer wenschen?
 Voor hem heb ik slechts deze heilbede: dat hij
 lang behoude, wat Gods liefde hem schonk.

H. W. L."

EEN FAMILIEGEDICHT.

Anna Jacoba Mees geboren Rotterdam 1 Mei 1847 en overleden te Leiden 6 October 1887 was een dochter van Rudolf Mees en Clasina Catharina Mees. Zij huwde op 5 Juli 1883 te Rotterdam met Dr. D. E. Siegenbeek van Heukelom. Van haar hand verschenen een aantal kinderboekjes en ook een bundel gedichten: „Herinneringen uit vroeger en later tijd." Versjes van A. J. M. in druk gegeven 5 Juni 1881.

In de vorige Bundel Kerkgezangen uitgegeven door den Protestantenvond bevindt zich ook een lied, dat zij gemaakt heeft.

In den bovenvermelden bundel bevindt zich ook het hieronder volgende vers, dat zij op haar broertje Rudolf gemaakt had.

Aan kleinen Rudolf.

Rudolf Adriaan Mees, geboren te Rotterdam 2 Nov. 1845,

Velen zeggen, lieve jongen,
 Dat je op je vader lijkt,
 Dat je net als hij, zoo vriendelijk
 Uit je donkre oogen kijkt.

Anderen weer: „neen op den vader
 „Leek 't gezichtje in 't begin,
 „Maar de trekken van de moeder
 „Komen er nu duidelijk in."

Wie gelijk heeft? 'k kan niet zeggen;
 Maar- wat of 't ook schelen kan?
 Krijg van beiden maar de deugden
 Velen wordt je dan tot vreugde,
 Dat is zeker, kleine man!

W. C. M.